

D. Ottavio satel. Neid märkab Leporello, juhtub oma isanda tühiepüüa tundmatule ja kutsus neid selle küsil peole. Kutses võetakse vastu ning peale selle kui on palutud kõige vägevamalt jõudu eelseisva ülesande läbiviimiseks, kõik kolm pöörduvad lossi poole.

VI. pilt: Pallsaal Don Juani lossis. Lõbusana pidupremehena D. Juan õhutab kitaliisi rõõmule ja lustile. Ei unusta aga ka oma sihti lipitedes Zerlina tumber, millest Masetto ühis tuska. Astuvad saali D. Anna, D. Elvira ja D. Ottavio, maskis ja dominos. Kuid see ei takista D. Juani uusi kitaliisi terehulnuta tervitumist: siin polevat nime ega seisust, siin valitsevat vaba meel. Pea algabki tants: kuna härrasrahvas tantsib menueti kolmarahvas samal ajal teise orkestri satel tantsib kontraltus ja teenekond kolmanda orkestri heilidel keerutab valssi. D. Juan viib Zerlina menueti tantsima kuna Leporello saab ülesandeks Masettot eemale hoida. Tantsu kestes D. Juan veab Zerlina oma magamistuppa, kuhu jälgneb ka Leporello, kuna kolmik maskides kõike hoolsalt jälgib. Äkki kostuvad keest tantsu-lusti Zerlina jõlkavad appliituded. Üks avatakse Masetto ja mõnede kitalipoiste poolt vägivaldselt ning välja tuigub Zerlina Masetto kätte vahele. Seal ilmub ka D. Juan, ähvardades Leporello tappa, nagu oleks see kutsunud vägistada Zerlina. Kuid ta pelus ei õnnestu: D. Ottavio ühes kaas-lannadega kõrvaldavad maskid ning kuna D. Juani kokkumisest kõik tunnevad ära õiget stildlast kogu kitaliisikond asub ähvardavasse seisukorda. Siiski D. Juan ei lase end kolutada: kiskudes Leporello kiltbina oma ette ta rainub omale mõõgaga teed ja põgeneb.

(Siin lõpeb Mozardi-da Ponte esimene vaatus: D. Juan pääseb inimlikust kättetsust).

VII. pilt: Donna Elvira maja ees. Maja ette Sevillas, kus peatunud D. Elvira, tulevad D. Juan ja Leporello. D. Juani on kehvatsus D. Elvira tooneitsit võrgutada. Seks tahab ta vahetada riideid Leporelloga, kuna härrasriided pole heas kuluses nende neidude juures. Mõninga puiklemise järel Leporello heidab nõusse. Maja rõdude ilmub D. Elvira, kurtas oma lootusetu armastust truudusetu D. Juani vastu. D. Juan asudes Leporello vastu ja juhtides selle liigutusi töötab D. Elvirale nusi truu dust, et teda magust välja meelitada. D. Elvira lõppeks tulebki ning lasseb end Leporellost, kes oma isanda küsil mängib selle osa, eemale meelitada. D. Juan pöördub nüüd laulukesege kammeneitsi poole. Teda segab aga Masetto, kes tuleb mõne relvastatud talupoisi satel D. Juani maha lööma. D. Juan kasutab õist pimedust ja Leporello riideid, et mängida selle osat: heidab näiliselt meeste nõusse ning juhib need kavalate seluts-tega eksi jättes Masetto enese juure „vahit pidama“. Kahakesi jäänud ta mõne ettekkändega saab Masetto relvad enese kätte, peksab poisi vaese omaks ja kaob. Tuleb Zerlina ja leiab oma peigmehe halesusvõitluses seisukorras, lohutab teda ja viib ta koju.

VIII. pilt: Kirikuesine (nagu III-aski pilt). Vahepeal on Leporello otsind ühes Elviraga selle pimedada ja urkariikka puiga, et siin temast tihelpanematuht lahki saada. Viimaks ta leiabki kalmistu värava ja tahab minema lipsata, kuid seal tulevad parajasti kombtuuri haanai D. Anna D. Ottavioaga. D. Elvira tunneb neid ära ja kartes D. Juaniks peetud Leporello eest — on ta ju ise D. Annat ja selle peigmeest äsistand D. Juani vastu — katusub teda ähvardava ohu eest hoitada. Sel ajal aga katusub Leporello teise käigu kaudu põgeneda, kus ta aga Masetto ja Zerlinaga kokku põrkab, kes samuti tulid otsima toda häbematat, kes Masettot peksis. Kõlli astub D. Elvira eestkostmisega oma „sõbra“ eest vahele, kuid teiste nõu on kitud arvatavat D. Juani karistada. Seal ei varja Leporello enam oma õiget nāgu ja nime. Kõik on hämmastuses. D. Anna eemalduv kirikusse. Leporello osava mandõvriga juhib oma vaenlased mitmele poole jalali ja ise põgeneb õõpimedusse. Nüüd ei kahle ka D. Ottavio enam D. Juani kuriteoilkuses. Saates teised koju ta suures aarias tootab jälil jõul välja astuda D. Anna kaitseks ja talle sindindud tlekohtu eest kättemaksjaks.

IX. pilt: Kalmistu. Vahepeal D. Juan, kes kalli oli pääsenud talupoegade ja Masetto käest, kuid siiski mitte tundes ennast täiesti viljias-pool ohtu, on tulnud kalmistule, kuhu ebauskuilind talupojad talle ei julge järgneda. Eelmises pildis põgenema pääsenud Leporello oisib samuti pelgupaika ilmudes kalmistu mürri taha. D. Juan tunneb ta ära, kutsus sisse, nad vahetavad unesti riided ning D. Juan just on valmis jutustama oma viimast seiklust, mille üle naerab täiesti kõrist, kui kostab hoiatav hääl.

D. Juan arvab selle olevat kellegi oma, kes teeb nendega rumalat nalja, ning vaatab ringi. Ta pilt langeb kombtuuri haankujule. Ühes trotsis ta sunnib Leporello kombtuuri enese poole õhtusõõgile paluma. Kuju noogu-tab nõusolles peed, mis muidugi Leporello paneb hirmust vabise-ma. D. Juan kordab tihelt ise oma kutsel ning saab omakordki kujalt iaatava vastuse. Pahade aimustega ta lahkuv saadeluna Leporellost: kõrgemad võimud on astunud tegevusse tema vastu, kes surrute pihuduski ei ausia.

X. pilt: Donna Anna palveruum. Lohutamatus kurbuses isa surmast leiaime D. Anna palvetamas. D. Ottavio pektu talle oma tiit kaitset kosides teda. Kuid D. Anna veel ei taha anda ja-sõna: veel olla leina vala liiga sügav seks, et mõelda tähendusle D. Ottavioaga. Suures aarias ta avaldab oma tundeid. D. Anna lahkusisel D. Ottavio, kuigi jät-tendaga* (hiljem lisaks komponeeritud) armastatud neiu oma muutmata tunat usstavast.

XI. pilt: Don Juani sõõgisaal. Eelmine pilt omas valkses meele-õhus oli kui vaikus enne tormi, mis nüüd järsus tõusis viib lõpukatastroo-file D. Juan pidurisel õhtust sõõmaaga lastes meelelahutuseks mängida muusikat. Ettekantavateks paladeks Mozart siin on tarvitand katkendeid omaaegsete heilloojate, ta enda konkurentide tiitist ja fthe tiitli oma enese „Figaro pulmast“. Seal astub sisse viimaseks hoiatuseks D. Elvira, nõndes D. Juaniit kahetsust ja tõelist truudust, et saavutada andeksandmist. Kuid D. Juan tihelt naerab ja pilkab. Nüüd ei näe ka D. Elvira enam pääsu D. Juanile. Ta pöörab mimekule, kuid suust kuleme, et viljias juba ootab õudne Sama kordub Leporellogagi, kelle suust kuleme, et viljias juba ootab õudne kaju, keda D. Juan palus õhtusõõgile. D. Juan ei usu, peab kõik kummi-tuseks ning liheeb ise avama. Kuid kombtuuri koju on teepoolset ilmunud kaob needusaga. Seal teegitsevad kõikiält tuled, kostab õudne fuurriate koor ning rabatuna viljigust D. Juan langeb surruna. Parandamatut patust, kes pääses kill inimlikust kättemaksust, on taband taeva tasu.

Hinnanguid.

Tavaliselt lopetatakse sellega ooper. Mozart-da Ponte annavad veel tihle lõpusseenti, kus kõik teised tegelesed hilinevad moraliiseerivaks en-sembeliks kirjuse kaotusest ja vooorse võidust, kus Leporellogi töötab parandada meelt ja muuta seniseid elukombeld. See lõpp, hoolimata muusikalidest juust, ei ole sunnud oma väheise javallikkuse pärast pidada paika, nii loobus ka Estonia teater selle elustamiskatsesest.

Goethe (kirjas Schillerile): „Oma lootust, mis Teil oli ooperist (et sellest võrsuks traagöödia õitsamal kujul), oleks Teil „Don Juani“ näind suurel määral täidetuna; selle eest esineb see tihk aga ka täiesti isoleerituna ning Mozardi surm võib meilt lootuse seada mõõdagi sarn-levat“. (Kõneluses Eckermanniga): „Kuidas võidakse öelda, Mozart olla oma Don Juani komponerinud! Kompositioon — nagu oleks see tihk kooki või diskviiti, mida segatakse kokku mnardest, fahust ja subkrust! Vaimline loomung on see, üksikasjad samuti kui tevrik hest vaimust ja valangust läbisatand fhe elu hingusest, kus inures produseerija ei katsetand ega tihkeldand ega toimind meelvaldselt, vaid kus juures tema geerine däämonlik vaim teda valdas, nii oli väljendand, ta ei kaotavat loomust, et „Faus“ kord saab sobiva muusika, vastas Goethe: „See on täitsa võimatu. Too eemal etõu ka v, jalk, hirmus, mida see (muusika) peaks kohati sisaldama, on (meie) alale vastuvõimatu. See muusika peks olema Don Juani karak-teris; Mozart oleks pidand komponeerima Faustit.“

C. M. v. Weber asetab „Don Juani“, nagu jutustab ta poeg, kõigi muusikaliste teoste hulgas kõrgemale astmele.

Rossini, kui talt khsiti, missugune tem a ooperist talle on arm-saim, vastas täie tõsidusega: „eh bien, c'est Don Giovanni“.

Gounod, kes avaldas vaimustand kirjutise „Don Juani“ kohta, tihleb, ta olevat seda suuremat teost nii tihit lugend ja kuulnud, et ta ei saavat seda kuulata ilma vaimlise põlvituseta; see olla vastuvaidle-mantl absoluutselt kaunem muusikaline teos. „Mozart!... Don Juan!“